

faget af tilfredsstillende Oplysninger, vilde Flertallet saaledes have anset det for ønskeligt, om Andragendets Afgjørelse var udsat, indtil der forelaa mere tilfredsstillende Oplysninger.

Men idet det i Folkethinget forandrede Lovforslag foreligger til eneste Behandling i Landstthinget, skal Flertallet endvidere tilslutte sig at bemærke:

Det vil være bekendt, at der under Behandlingen af et Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse enkelte Gange i det ene eller det andet af Thingene er optaget en Udsending, der i Henhold til Bestemmelserne i Indenrigsministeriets forannævnte Cirkulærer af 3die Juni 1874 og 23de Juni 1879 ikke fandtes opført i det af Indenrigsministeren fremsatte Lovforslag, og at man i saadant Fald — uagtet den Slags Lovforslag, der efter den hidtidige Praxis omfattede et større eller mindre Antal Personer, i Grunden indeholde ligesaa mange enkelte Lovforslag, som der paa det fremsatte Forslag er opført Personer, og saaledes Bestemmelsen i Grundlovens § 52: „Intet Lovforslag kan endelig vedtages, forinden det 3 Gange har været behandlet af Thinget“, muligens burde komme til Anvendelse for hver enkelt Ansøgers Vedkommende — har set bort fra denne Bestemmelse. Dette er saaledes sket i Landstthinget ved 2den Behandling paa Foranledning af Indenrigsministeren, i Folkethinget i Samlingen 1877—1878, da Thinget ved 2den Behandling optog en Ansøger, der ikke var kommen med paa det af Indenrigsministeren fremsatte Forslag, fordi hans Forhold til Danmark efter det da foreliggende fandtes for løst, imod hvilken Optagelse Ministeren ikke gjorde nogen Indsigelse efterat nærmere Oplysning var tilveiebragt, og i Samlingen 1879—1880, da samme Thing ved Vædringsforslag til 3die Behandling optog et i Slesvig født Barn, efter at Ministeren havde henstillet, hvorvidt man vilde vedtage Vædringsforslaget eller ikke, begge Gange af Hensyn til, at det blev anset for en „Velfærdssag“ for de Paagjældende at erholde Indfødsret. Naar Saadant er sket, har

der mellem samtlige Lovgivningsmagtens Faktorer været Enighed om, at der var tilstrækkelig Grund til at tilstaa den Paagjældende Indfødsret. Anderledes stiller Sagen sig formentlig, hvor saadan Enighed mangler, hvor — som i det foreliggende Tilfælde — Optagelsen har fundet Sted i det ene eller det andet Thing imod vedkommende Ministers Indsigelse paa Grund af, at de fornødne Bevisligheder, der skulle ledsage den Paagjældendes Ansøgning, enten ikke vare tilveiebragte i rette Tid eller vare af saadan Bestaafenhed, at det var tvivlsomt, hvorvidt den Paagjældende burde anbefales.

Af Hensyn ogsaa dertil, mener Flertallet ikke at kunne anbefale Vedtagelsen af den af det andet Thing foretagne Forandring i Lovforslaget. Dertil kommer, at Vedtagelsen kunde have betænkkelige Følger for Fremtiden i lignende Tilfælde. En Vædring i et Lovforslag som den her omhandlede, hvorom der ikke er Enighed mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, vil derhos være betænkkelig ligeoverfor paa et fremlagt Forslag opførte Ansøgere, imod hvis Andragenders Bevilgelse der Intet var fundet at erindre, for hvem det er af Vigtighed, at Indfødsret bliver dem meddelt snarest, men som mulig maatte finde sig i, at Lovforslaget ikke blev vedtaget og Spørgsmaalets Afgjørelse saaledes udsat ogsaa for deres Vedkommende, fordi der under Lovforslagets Behandling i Thingene var optaget en Ansøger, hvis Udkomst til at faae Indfødsret var tvivlsom og omstridt. Af de i det foreliggende Lovforslag omhandlede Personer er der saaledes 34, med Hensyn til hvilke der ikke fra nogen Side er reist nogen Indsigelse, og for flere af hvilke det kan være af Vigtighed, at Bevilgelsen af deres Andragende ikke udsættes, medens det ikke ses, at der for den af det andet Thing i Lovforslaget Indsatte er særlige Grunde til at ønske Indfødsret meddelt netop nu.

Af samtlige foranførte Grunde og Hensyn mener altsaa Flertallet ikke at burde tilraade Vedtagelsen af Lovforslaget som det foreligger, men tillader sig dertil at stille nedenstaaende Vædringsforslag.